

**Liduina
(1380-1433)**

S-a născut la Schiedam, Olanda, din părinți săraci, fiind singura fată din 10 copii. La vârsta de 15 ani, a avut un accident la patinoar care i-a provocat o coastă ruptă și probabil leziuni interne. A căzut la pat și a rămas imobilizată timp de 38 de ani, suferind dureri cumplite. Își acceptă suferința și își petrece timpul meditănd, rugându-se, îndrumând pe cei care veneau de departe să-i ceară sfatul. Au loc minuni. Se spune că de la un moment dat s-a hrănit numai cu Euharistia.

A fost canonizată în anul 1890 de către Papa Leon al XIII-lea.

**Calendarul săptămânii
7-14 aprilie 2019**

7	D	† DUMINICA V DIN POST; Sf. Ioan Baptist de la Salle, pr.
8	L	Ss. Iulia Billiart, clg.; Dionisiu, ep.
9	M	Fer. Ubald, clg.
10	M	Ss. Apoloniu, pr. m.; Macarie
11	J	Ss. Stanislau, ep. m. (*); Gemma Galgani, fc.
12	V	Ss. Sava, Gotul, m. (*); Iuliu I, pp. m.
13	S	Sf. Martin, pp. m. (*)
14	D	† DUMINICA FLORIILOR; Ss. Tiburțiu, Valerian și Maxim, m.; Liduina, fc.; Fer. Isabela, fc. m.

Gândul săptămânii

“Adevărata iubire nu vorbește despre sine, adevărata iubire este cea care nu are nevoie să fie numită pentru a fi recunoscută.”
(Fericitul Vladimir Ghika)

7 aprilie 2019 • DUMINICA V DIN POST • Sf. Ioan Baptist de la Salle, pr.

LECTURA I

Iată, pe toate le voi face noi și poporului meu îi voi da să bea!

Citire din cartea profetului Isaia 43,16-21

Așa vorbește Domnul cel care stabilește un drum în mare și o cărare în ape puternice, care scoate carul și călărețul, armata și pe cei tari: ei zac împreună și nu se vor ridica; au trecut, s-au stins ca fitilul. “Nu vă mai amintiți de cele dinainte și nu vă mai gândiți la cele din vechime! Iată, eu fac un lucru nou: încolțește, nu-l recunoașteți? Voi stabili un drum în pustiu și râuri în ținutul uscat. Mă vor glorifica animalele câmpului, șacalii și puii de struț, râuri, în ținutul uscat, ca să dau de băut poporului meu, alesului meu. Acest popor pe care l-am plăsmuit va vesti lauda mea”.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 125(126),1-6 (R.: 3)

R.: Lucruri mari a făcut Domnul pentru noi, și suntem plini de bucurie.

Când Domnul i-a întors pe locuitorii Sionului din robie, ni se părea că visăm.

Atunci, gura ni s-a umplut de strigăte de bucurie și limba, de cântări de veselie. **R.**

Atunci se spunea printre neamuri: “Lucruri mari a făcut Domnul pentru ei”.

Lucruri mari a făcut Domnul pentru noi, și suntem plini de bucurie. **R.**

Întoarce, Doamne, captivitatea noastră, ca pâraiele în Negheb!

Cei ce seamănă cu lacrimi vor secera cu strigăte de bucurie. **R.**

Plecând, mergeau și plâneau aruncând în pământ sămânța; venind, se întorceau cu strigăte de veselie, purtându-și snopii. **R.**

© 2019 don Giovanni Berti, gioba.it

LECTURA A II-A

De dragul lui Cristos le-am pierdut pe toate și le consider gunoi ca să fiu conformat cu el în moarte.

Citire din Scrisoarea sfântului apostol Paul către Filipeni 3,8-14

Fraților, de acum consider că toate sunt o pierdere în comparație cu superioritatea cunoașterii lui Cristos Isus Domnul meu. De dragul lui am pierdut toate și le consider gunoi ca să-l câștig pe Cristos și să mă aflu în el, fără a avea justificarea mea proprie, care vine din Lege, ci pe aceea care vine din credința în Cristos, justificarea ce vine de la Dumnezeu, bazată pe credință. Pe el vreau să-l cunosc și puterea învierii lui și comuniunea cu pătimirile sale, fiind conformat cu el în moarte, doar voi ajunge cumva la învierea din morți. Nu că aș fi dobândit deja aceasta sau aș fi ajuns la desăvârșire, dar mă străduiesc s-o cuceresc, așa cum am fost și eu cucerit de Cristos Isus. Fraților, eu nu consider că l-aș fi cucerit, dar un singur lucru fac: uit cele din urma mea și mă avânt către cele dinainte. Urmăresc scopul, răsplata chemării de sus a lui Dumnezeu, în Cristos Isus.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

Cf. Il 2,12a.13c

“Întoarceți-vă la mine din toată inima, spune Domnul, căci eu sunt milostiv și îndurător!”

EVANGHELIA

Acela dintre voi care este fără de păcat să arunce primul cu piatra în ea!

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Ioan 8,1-11

În acel timp, Isus s-a dus pe Muntele Măslinilor. Dar în zori a venit din nou la templu și tot poporul venea la el, iar el, fiind așezat, îi învăța. Cărturarii și fariseii au adus o femeie prinsă în adulter și, punând-o la mijloc, i-au zis: “Învățătorule, această femeie a fost surprinsă asupra faptului de adulter. Moise ne-a poruncit în Lege ca pe astfel de femei să le batem cu pietre. Dar tu, ce zici?” Însă spuneau aceasta ispitindu-l, ca să aibă de ce să-l acuze. Dar Isus, aplecându-se, scria cu degetul pe pământ. Întrucât continuau să-l întrebe, s-a ridicat și le-a spus: “Acela dintre voi care este fără de păcat să arunce primul cu piatra în ea!” Și, aplecându-se din nou, scria pe pământ. Când au auzit, au plecat unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni. El a rămas singur, iar femeia era în mijloc. Isus s-a ridicat și i-a spus: “Femeie, unde sunt ei? Nu te-a condamnat nimeni?” Ea i-a zis: “Nimeni, Doamne”. Isus i-a spus: “Nici eu nu te condamn; mergi, de acum să nu mai păcătuiești!”

Cuvântul Domnului

Cel care citește textele acestei a cincea duminici a Postului Mare se descoperă, poate mai mult ca oricând, un spectator ce asistă la evenimente inedite, evenimente care îl surprind în mod admirativ.

Nu pot să nu îl impresioneze, de exemplu, evenimentele descrise în prima lectură. Acolo Dumnezeu este prezentat ca intervenind în favoarea grupului de fugari care, sub conducerea lui Moise, încearcă să scape de armata egipteană pornită în urmărirea lui. Or, în momentul cel mai critic, în care nu se mai poate gândi nicio strategie de scăpare, are loc un adevărat spectacol: Domnul croiește un drum prin mare și o cărare prin mijlocul apelor puternice și tot El nimicește carele de război, oștirea și pe războinicii viteji, iar poporul eliberat trăiește sentimentul unei adevărate renașteri. Într-adevăr, Dumnezeu nu se mulțumește să repare trecutul. Profetul Isaia ne asigură că lucrarea extraordinară a lui Dumnezeu este, practic, înfăptuirea unei creații complet înnoite.

Și mai impresionantă, poate, este intervenția lui Isus în favoarea unei femei care, surprinsă în păcatul de adulter, este condamnată, potrivit Legii (Lev 20,10), să fie ucisă cu pietre. Soarta ei era, așadar, pecetluită. Dacă mulțimea care o conducea la locul de execuție se oprește lângă Isus și îi cere părerea cu privire la femeie, o face nu pentru că ar avea dubii cu privire la gravitatea păcatului sau la pedeapsa ce ar trebui să-i fie administrată, ci pentru a încerca să smulgă de la El un eventual răspuns care L-ar compromite, în situația în care i-ar lua apărarea acelei nenorocite. Răspunsul lui Isus, însă, este cât se poate de „spectaculos”. Fără să dea imediat curs întrebărilor insistente ale acuzatorilor și aplecându-se să scrie (oare ce?) pe pământ, Isus creează un suspans deosebit de tensionat care pregătește momentul al doilea, „lovitura de grație”. Prin răspunsul său – Cine dintre voi este fără păcat, să arunce

cel dintâi cu piatra în ea... – Isus îi obligă pe acuzatori ca, înainte de a da un verdict și de a-l pune în aplicare, ei înșiși să-și examineze conștiințele și să vadă dacă nu cumva se descoperă cu vreo vinovăție la fel de gravă sau poate chiar mai gravă decât cea pe care o condamnă la alții. Ceea ce a urmat confirmă această supoziție: Când au auzit ei cuvintele acestea, s-au retras unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni... Cât despre femeie, putem spune că ceea ce a făcut Isus pentru ea echivalează cu o înnoire totală. Într-adevăr, ce a simțit oare în adâncul sufletului ei atunci când a auzit din gura Mântuitorului: Nu te-a condamnat nimeni? ... Nici eu nu te condamn. Mergi, și de acum să nu mai păcătuiești... De bună seamă o adâncă mângâiere, deși Sfânta Evanghelie nu ne-o spune. O mărturie, totuși, ne este oferită în acest sens de lectura a doua a acestei duminici. După ce la rândul său a gustat din plin mângâierea iertării și a înnoirii oferite de Isus Cristos, Sfântul Paul va ajunge să spună că: toate, care mai înainte erau pentru mine câștiguri, acum le socotesc că sunt ca o pierdere față de înălțimea cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu. Pentru el am renunțat la toate și le consider drept gunoaie, pentru ca să-l pot câștiga pe Cristos, în care Dumnezeu mă va îndreptăți... Pe el vreau să-l cunosc și puterea învierii lui, să fiu părtaș la suferințele pătimirii lui și să mă asemăn cu el întru moarte, în speranța că voi putea ajunge la învierea din morți. Timpul Postului Mare se vrea a fi momentul privilegiat în care suntem invitați să-L redescoperim pe Dumnezeu și lucrarea lui salvatoare – de cele mai multe ori imprevizibilă și cât se poate de „spectaculoasă” – săvârșită, prin Isus Cristos, în favoarea noastră a celor care ne punem încrederea în El. Un astfel de exercițiu nu poate decât să ne întărească atașamentul față de El.

Pr. dr. Tarciziu Șerban